

ikke som i den gældende lov: Bidrag til anlæg efter mindsteafledningsretten uanset vandforbrug og bidrag til drift efter vandforbrug.

I § 2, stk. 7, bestemmes det, at der for erhvervsvirksomheder med *særlig forurenede spildevand* – ud fra forurenere betaler-princippet – kan opkræves en forhøjet kubikmeterpris, der er fastsat ud fra de ekstraomkostninger, der er ved at behandle spildevand med en forureningsgrad, der er større end den, der forekommer i husspildevand.

Der er således ingen modstrid i lovforslaget. Det er derfor heller ikke rigtigt – som anført af Industrirådet – at lovforslaget er til hinder for, at taksterne kan fastsættes ud fra sagligt begrundede omkostninger ved at *behandle spildevandet*.

Derimod åbner lovforslaget ikke mulighed for at fravige det solidariske princip om ensartede takster uanset geografisk beliggenhed, og uanset hvilke omkostninger der har været forbundet med *etableringen af spildevandsanlæg* i det pågældende område, herunder mængderabatter.

Det af Industrirådet vedlagte eksempel med et slagteri i X-købing Kommune (mindre landkommune) giver anledning til følgende bemærkninger:

I eksemplet begrundes det urimelige forhold bl.a. med, at slagteriets vandmængde ikke har større betydning for ledningsnettets dimensioner og udstrækning, hvorfor udgifterne til det stærkt forgrenede ledningssystemes renovering ikke fordeles efter de omkostninger, der er foranlediget af udledningen.

Da ledningernes dimensionering hovedsagelig er betinget af regnvandsafledningen og derfor arealbetinget (bebygget og befæstet areal) skulle bidragene til ledningssystemet – hvis man følger den tankegang, der ligger i det anførte eksempel – derfor også være arealbetinget.

Ved i den gældende lov at fastsætte en mindsteafledningsret på 0,25 m³ vand pr. m² grundareal pr. år uanset vandforbrug er der tilvejebragt en arealafgift, der netop tager hensyn til dette forhold ved at fordele udgifterne på grundarealer uafhængigt af vandforbrug.

Ved mindsteafledningsrettens bortfald flyttes de heraf bergnede løbende anlægsbidrag fra virksomheder med ofte betydelige vand-

mængder fra tage og befæstede arealer over på vandforbrugende virksomheder.

Industrien giver udtryk for, at den gældende lovs mindsteafledningsret er urimelig for virksomheder med et stort grundareal, men et lille vandforbrug, fordi de kommer til at betale for mere end de bruger. Denne urimelighed rettes med lovforslaget.

Over for lovforslaget fremføres med slagterieksemplet den omvendte anke. Ifølge denne anke øges stærkt vandforbrugende virksomheders bidrag til anlægsudgifterne for meget. Herved får de samme problemer som virksomheder, der tidligere betalte for et højt arealbetinget vandforbrug uden at belaste anlægget tilsvarende.

Med lovforslaget vil alle virksomhedstyper imidlertid få en fordel af et mindre vandforbrug og har således mulighed for selv at påvirke vandafledningsbidraget gennem vandbesparelser – en mulighed, de virksomheder, der i dag må leve med mindsteafledningsretten, ikke har.

Det største skisma – mindsteafledningsretten – afhjælpes altså med lovforslaget. Men som belyst i slagterieksemplet vil der fortsat være et vist skisma mellem betalinger og reel belastning, som kun kan afhjælpes ved at indføre et takstsystem for henholdsvis regnvand og spildevand. Et sådant system vil være en tilbagevenden til tidligere tiders komplicerede bidragsfastsættelser for den enkelte ejendom ud fra en i hvert tilfælde konkret foretaget vurdering af afledningsretten og dens fordeling på regnvand og spildevand.

Det andet eksempel, der vedrører en konkret sag i Svendborg, hvor virksomheden Frigodan ved etablering af et forrenseanlæg har reduceret forureningsmængden med organisk stof med ca. 90 pct., viser, at der er sket en reduktion i særbidraget.

Dette eksempel giver anledning til følgende bemærkninger:

Denne prisreduktion er formentlig forårsaget af, at det i 1991 etablerede centralrenseanlæg med næringssaltfjernelse er sat i drift og der her er brug for organisk stof i forbindelse med kvælstoffjernelsen.

Taksten for særbidraget er i konsekvens heraf reduceret fra 267 kr./kg BOD₅ i 1991 til 27 kr./kg BOD₅ i 1992.